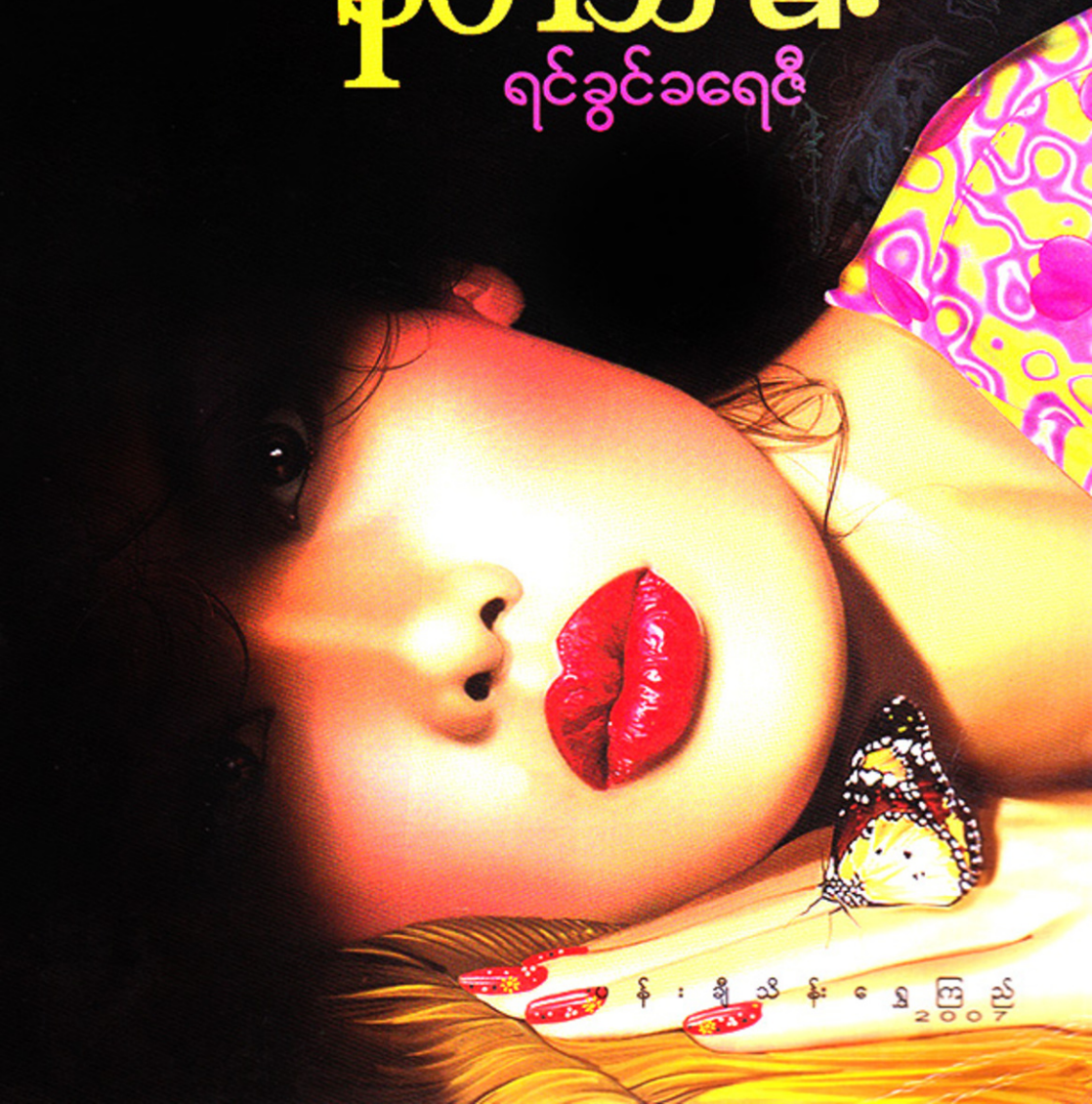

ဗျူး
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်
ဝင်တင်သည့်
နတ်သမီး
ရင်ခွင်ခရေဇီ

နတ်သမီး
ရင်ခွင်ခရေဇီ

အခန်း(၁)

"ဝုန်း"

"အား"

အမှတ်မထင် ဝင်တိုက်မိခြင်းကြောင့် 'တိ' ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားသည်

။

"တောက်"

'တိ'တက်ခတ်လိုက်သည် ။ ယိုင်နဲ့ သွားသည့် ကိုယ်ဟန်ထိန်း၍ ဝင်
တိုက်မိသူကို 'တိ' စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဟင် ။ ပန်းရောင်ဖက်ရှင်ဝတ်
ထားတဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။ မျက်နှာလေးလှလှက
ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်တဲ့ အစားထဲကမှန်း သိလာသည် ။ 'တိ' ကို မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့
စိုက်ကြည့်ပြီး

"ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား"

သူမထံမှ လေသံစွာစွာ လှိုမ့်ထွက်လာသည် ။

"ဘာ"

"ရှင့်မျက်လုံး မမြင်ဘူးလား"

"မမြင်ဘူး"

'တိ' ခပ်ဂျစ်ဂျစ်ရွတ်လိုက်သည် ။ သူမမျက်ဝန်းလှလှမှာ

ဒေါသမီးပွား ပျံဝဲသွားသည်။ ။

"ဘာပြောတယ်"

'တိ' မျက်ခုံးတွန့်၍

"ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"တောက် လူပါးဝလှချည်လား၊ ရှင့်မျက်လုံး အကောင်းချည်းပဲ"

"မင်းမျက်လုံးကလည်း ကောင်းသားပဲ"

"အောင်မာ ရှင်ဝင်တိုက်ပြီးတော့"

"ကျုပ်ဝင်တိုက်လာတယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ"

"ဟင်"

သူမမျက်ဝန်း ဒေါသအရောင် စိုလက်လာသည်။ ။

"ရှင် စကားကို ကတ်သတ်ပြီးမပြောနဲ့ ၊ ကျွန်မဘာသာ အေးအေး ဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လာတာ"

"ကျုပ်လည်း ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာတာ၊ လမ်း ကကျဉ်းတယ်၊ သွားလာတဲ့ သူက များ တယ်၊ ဒါကြောင့် တိုက်တာဗျ"

"အေးလေ အဲလိုတိုက်မိအောင် ရှင် တမင်လုပ်ဇာတ် ဖန်တီးထား တာနေမှာ ပေါ့"

"အောင်မာ"

ထိုမိန်းကလေးက လှတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အထင်စွတ်ကြီးနေပုံရ ၏။ မျက်လုံးလှလှပင့်၍ နှုတ်ခမ်းပါးလေး ညွတ်ကွေးပြီး ဆိုလိုက်ပုံက ' တိ' ကပဲ ဇာတ်လမ်းစသလိုလို ဘာလို လိုနဲ့။ ။

"ဒီမှာ ကျုပ်က ဇာတ်လမ်းထွင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ နားလည်ထားကွ"

"လာလာချည်သေး၊ ဒီကလည်း ဇာတ်လမ်းထွင်တိုင်း ပျံ့တန့်တန့်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး "

"ကြော်ငြာသိပ်မဝင်နဲ့ "

"သေလိုက်ပါလား"

"ကျုပ်ရက်လည်အလှူ လိုက်စားမလို့ လား"

"ဘာပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းပဲ သေလိုက်ပါလားဆို၊ ကျုပ်သေရင် ရက်လည် အလှူ လိုက်စားမယ်ဆိုရင်"

"တော်စမ်းပါ၊ လူပုံကိုက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ၊ သေရင်တောင် မီးလောင်မယ့်ရုပ် မဟုတ်ဘူး "

'တိ' ဝတ်ထားတဲ့ အညံ့စား တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ရှုတ်ချသလိုကြည့်၍ ရွတ်လိုက်သည့် သူမကို 'တိ' အတော်ချဉ်သွားသည်။

"မီးလောင်စေချင်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် ဓာတ်ဆီလာဖျန်းလိုက်ကွ"

"ဖျန်းမယ်၊ ရှင်သေတဲ့ သတင်း ပို့လိုက်"

"ပို့မယ်၊ ကျုပ်သေရင် မင်းကိုပါ အဖော်ခေါ်မယ်"

"ဘာပြောတယ်"

"မင်းနာကောင်းတာပဲ"

သူ ပခုံးတွန်၍ လှည့်ထွက်ခဲ့စဉ်

"တောက်"

ထိုမိန်းကလေးရဲ့ အသံဟိန်းထွက်လာသည်။

"ဒီမှာ "

"ဘာလဲ"

သူ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။ ။ မိန်းမလှလေးမျက်နှာပေါ် ညိုမှောင်
လာသည်။ ။ 'တိ' ရှေ့သို့ ဆတ်ခနဲလှည့် လာပြီး

"နောက်တစ်ခါ ရှင် ကျွန်မကို ဝင်တိုက်ပြီးဇာတ်လမ်းမထွင်နဲ့ "

'တိ' နှုတ်ခမ်းပါးပေါ် သရော်ပြီးလေးပွင့် လာပြီး

"ကျုပ်ဝင်တိုက်တာ ခံယူချင်လို့ လား"

"ရှင်လို ဝဲစွဲရုပ်ကို အော့ခနဲ အန်ချင်စရာကောင်းလွန်းလို့ ဟောဒီလို
လုပ်ပစ်လိုက်မှာ နားလည်လား"

"ဟာ"

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နိုင်လှသည့် သူမလက်ချောင်းအစုံ 'တိ' ရင်ဘတ်
ပေါ် ကျလာ၍ တွန်းဖယ်ခိုက်

"ဝုန်း"

'တိ' ကိုယ်ရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲကျသွား၏။

"အဲဒါ မှတ်ထား"

အနိုင်ရသူလို မျက်နှာလေးဝင့်မော့ကာ ပြောလိုက်သည့် မိန်းကလေး
ကို 'တိ' ဒေါသတကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"အား"

အရှိန်ပြင်နဲ့ ကျသွားသည့် 'တိ'ကိုယ်'တိ' ရုတ်တရက် ရုန်းထ၍ မရနိုင်သေး။

"မင်းကွာ"

"ဘာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား"

"မကျေနပ်ဘူးကွ"

'တိ' လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြေပေါ် အားဖိထောက်၍ ရုန်းထရင်း ပြောသည်။ ။

"မကျေနပ်ရင် လဲကျတဲ့ နေရာမှာ ပဲ တစ်ခါတည်းလဲသေလိုက်တော့ ခစ် ခစ် ခစ်"

သူမ သဘောတကျရယ်၍ ပြောလိုက်ပြီး ပျော့ပျောင်းအိတွဲ့သော ဆံပင်ညှိလေးများ ဝဲခနဲဖြာသွားအောင် ဦးခေါင်းကိုယမ်းခါ၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

"တောက် မိန်းကလေးတန်မဲ့ကွာ၊ အား ကျွတ် ကျွတ်"

'တိ'ရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်နဲ့ တံတောင်ဆစ် အတော်နာသွားသည်။ ။ သူမ ဆောင့်တွန်းတဲ့ အရှိန်ကြောင့် 'တိ' တစ်ကိုယ်လုံး ကျသွား၍ လက်ထောက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကိုယ်လုံးဖိကျသည့် အရှိန်ကြောင့် အားပြုထောက်ထားသည့်အတွက် လက်နာမျက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ 'တိ' အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး လမ်းသွားလမ်းလာသူတွေ ပြုံးစိစိကြည့်ကြသည်။ ။

"ဟေ့ နေဦး"

'တိ' အသံကျယ်အော်ပေမယ့် ထိုမိန်းကလေး နောက်လှည့်မကြည့်
တော့။ မတရားတွန်းပစ်ခံရသည့် သူမရဲ့ လက်ရဲ့မှုကို 'တိ'ခံပြင်းကာ
ဒေါသတဖွားဖွား ထွက်လာသည်။

"နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆုံရင် ကောင်းတိတိ၊
အကြောင်း သိရသေးတာပေါ့ကွ"

'တိ' ရင်မှာ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရွတ်လိုက်မိသည်။

"အား ကျွတ် ကျွတ်"

'တိ' လက်ချလိုက်စဉ် ဘယ်ဘက်လက်က တစ်စစ်စစ် မျက်ရှုလာသ
ည်။ 'တိ' ဘယ်လက်ကို ညာဘက်လက်နဲ့ ပွေ့ကိုင်ထားမိသည်။

'တိ' လက် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

'တိ' လက် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ထိုအတွေးက 'တိ' ရင်ကို ဆူပွက်သွားစေ
သည်။

'တိ' နှုတ်ခမ်းပါး တင်းတင်းစေ့၍ ဖိကိုက်လိုက်သည်။ 'တိ'နဲ့ သူမ
တိုက်မိသည့်လမ်းသွယ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
သူမပုံရိပ်လေးက 'တိ'ရင်မှာ မိတ္တူ ထင်ကျန်သွား၏။

မင်းနဲ့ မှ ကြုံတတ်ပလေကွာ။

'တိ' မသိမသာ သက်ပြင်းချ၍ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂)

"ပန်းစိုစို မြန်မြန်လာပါဟယ်"

"ရှင့်ကို ထိုင်စောင့်နေတာ ဖင်ညောင်းနေပြီ"

"ဟုတ်ပါ"

ဇင်ထွေး၊ စိုးရီနဲ့ သီရိတို့ သုံးယောက် စိုစိုကို မြင်သည် နှင့် ပြစ်တင်သလိုပြောတော့၏။

"ဘယ်သေထိုးလို့ ကြာရတာလဲ စိုစိုရယ်"

ဇင်ထွေး ထပ်ဆင်ပြောသည် ။ စိုစို မျက်မှောက်ကြိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ခုံလွတ်တစ်လုံးဆွဲ၍ စိုစို ဝင်ထိုင်ကာ သက်မချလိုက်သည် ။

"ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"သက်မတွေ သက်ပြင်းတွေ ချလို့ "

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

ပုံမှန်မဟုတ်သည့် စိုစို,မျက်နှာလေးကို သီရိတို့ အကဲခတ် ကြည့်၍ ပြောကြသည် ၊ စိုစိုအတွက် ကြိုတင်မှာ ထားသည့် အအေးခွက်က ရေခဲတုံးလေးများ ပျော်လှလှဖြစ်နေသည် ။ စိုစို အအေးတစ်ကျိုက် ဇိမ်ခံသောက်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ မျက်လုံးလေးဝင့်၍

"အက်စီးဒင်နဲ့ ဖြစ်လာလို့ "

"ဘုရားရေ"

စိုးရီတို့ သုံးယောက် အထိတ်တလန့် ရင်ဘတ်ဖိကြသည်။ ။

"ဘယ်မှာ ဖြစ်တာလဲ"

"စိုစို ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့"

"အား တော်တော်နာသွားလား၊ အခု ကားဘယ်မှာ လဲ၊
အက်စီးဒင်နဲ့ဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ပဲလား"

သူငယ်ချင်းတွေ မျက်လုံးပြူးမေးစဉ် စိုစို ဟက်ခနဲ ပြူးလိုက်မိသည်
။

"ဘာလို့ ပြူးတာလဲ"

စိုးရီ ဘဝင်မကျ ဖိပြောသည် ။ စိုစို အအေးနောက်တစ်ကျိုက် သော
က်လိုက်သည် ။

"စိုစိုရယ် သီရိတို့ ရင်တုန်လွန်းလို့ ပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြန်မြန်
ပြောစမ်းပါဟယ်"

"အင်းပါ"

စိုစို အအေးမျိုချလိုက်သည် ။

"ရှင်တို့ ထင်သလို ကားအက်စီးဒင်နဲ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို ဘာအက်စီးဒင်နဲ့ဖြစ်တာလဲ"

"လူချင်း အက်စီးဒင်နဲ့ ဖြစ်တာ"

"ဟေ"

သီရိတို့ မျက်ခုံးတွေ တွန့်စုသွားသည် ။

"လူအက်စီးဒင်န့်လေ"

စိုစို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောလိုက်သည်။ ။

"လူအက်စီးဒင်န့်ဖြစ်တာတဲ့ ၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး"

"ဟုတ်ပါ၊ စိုစိုရယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါ၊ ဒီနေ့ ကားရော မပါဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ ပြောပါဟယ်"

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်၍ စိုစို၊ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ စိုစိုမျက်ဝန်းမှာ ခပ်မွဲမွဲကောင်လေးရဲ့ ရုပ်သွင် ဝိပြင်လာသည်။ ။ စိုစိုရင်မှာ ကြည်နူးသလိုဖြစ်လာသည်။ ။

"ဒီလိုဟ"

အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းရုံး၍ စိုစို ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို အဲဒီကောင်လေးနဲ့ တိုက်မိတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် စိုးရီ"

"မတော်တဆဖြစ်တဲ့ အက်ဆီးဒင်န့်ပဲ စိုးစိုးရယ်"

"အိုး မတော်တဆလို့ အလွယ်မမှတ်ချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ဒီလောက်လူအများကြီး သွားလာနေတဲ့ လမ်းမှာ စိုစိုကိုမှ ရွေးပြီး ဝင်တိုက်တာလေ"

"စိုစိုထင်သလို ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး"

သီရိပြော၍ စိုစို နှုတ်ခမ်းပါတွန့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ သီရိက သူ့ဘက်တော်သားလား"

"မဟုတ်ရပါ စိုစိုရယ်၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောကို ပြောပြတာပါ"

"ဟုတ်သားပဲ စိုစိုရယ်"

ဇင်ထွေးက အားတက်သရောဆိုလာသည်။ ။ ဇင်ထွေးကို စိုစိုမျက်လုံး
စွေ၍ ကြည့်ပြီး

"ဘာလဲ ရှင်တို့ ဆိုလိုတာက"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ လမ်းကကျဉ်းကျဉ်း လူကများများ အမှတ်မထင်
တိုက်မိကြတာ ဖြစ်လေဖြစ်ထရှိနေတာပဲ"

"စိုစိုက လူအများကြားထဲ မသွားလာဘူးလို့ မကြုံဘူးတာပါကွယ်"

"အို ကြုံကြုံ၊ မကြုံကြုံ၊ စိုစိုက နည်းနည်းမှ ဘဝင်မကျဘူး၊ ပုံစံကိုက
ကစုတ်ကဖတ်နဲ့၊ စကားပြောတော့ ဂျစ်တိဂျစ်ကန်"

"အဲဒါနဲ့ ပဲ တွန်းပစ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်တယ်"

စိုစို ခပ်ချဉ်ချဉ်ပြောသည်။ ။ ဇင်ထွေးတို့ သုံးယောက် သဘောကျစွာ
ရယ်ကြသည်။ ။

"စိုစိုရယ် ရှင်နဲ့ မှ ကြုံရတယ်လို့ "

"အောင်မယ် သူ့ကြောင့် စိုစို ဘယ်လောက် ဣန္ဒြေမဲ့ရသလဲ၊ ရှင်တို့ စ
ဦးစားကြည့်ဦး၊ လူတွေကအများကြီး သူက ဂျစ်တစ်တစ် ပြောနေတာ
လေ၊ စိုစို ဒီအတိုင်း လှည့်ထွက်ခဲ့ရင် အရှုံးပေးရာ ရောက်သွားမှာ ပေါ့"

"စိုစိုရယ် မပြောပလောက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်နဲ့ အနိုင်အရှုံး မပိုင်းဖြတ်ပါနဲ့ ဟယ်"

"ဟုတ်သားပဲ၊ တချို့ဆို အဲဒီ မတော်တဆဖြစ်ရာကနေ ဘာညာဖြစ် ကုန်တာဟ"

"ဟုတ်တယ်"

"လမ်းဘေးမှာ သွားပြောစမ်းပါ"

စိုစို နှုတ်ခမ်းရွဲ့၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"တကယ်ပြောတာ စိုစိုရဲ့ "

သီရိက ရယ်ရင်း ပြောပြန်သည် ။ သူငယ်ချင်းတွေကို စိုစိုဘဝင်မကျကြည့်လိုက်သည်။ ။

"နောက်တစ်ခါဆို ဒီထက်ပိုနာအောင် လုပ်ပြမယ်"

"အမယ် ပြန်ဆုံချင်သေးတယ်ပေါ့"

မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ ရိတိတိပြောနေသည့် ဇင်ထွေးကို စိုစိုမျက်စောင့်ခဲကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီလို စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ကောင်နဲ့ များ ဟွန်း မဆုံချင်ပေါင်"

"တကယ်ပြောတာလား"

"ဆယ်ကယ်ရှင့် ဆယ်ကယ်"

စိုစို ခပ်ပြတ်ပြတ်ရွတ်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေ ပခုံးတွန့်ကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ။

"စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

"ကြည့်စမ်းပါ၊ ပန်းစိုစိုတို့ က စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူး"

"ဒါဆို အဲဒီကောင်လေးက ကြော့ကြော့မော့မော့လေးနဲ့ စတိုင်ကျတဲ့ မလိုင်ခဲလေးဆိုရင်ကော"

စိုးရီ မျက်စပစ်၍ သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်သည်။ ။ စိုစို နှုတ်ခေါင်းတွန့်ရှုံ့ပြီး

"စိတ်မဝင်စားဘူး"

"သေချာတယ် ဆရာ"

"အိုး သိပ်သေချာတယ်၊ သူက လူစုတ်လူမွဲမကလို့ လူ့စတိုင်ကျနေပစေ ပန်းစိုစိုတို့ က စားမြုံ့မပြန်ဘူး"

"ခစ်ခစ် ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ သူ့အကြောင်း ပြောရတာလဲ"

သီရိ ဖျတ်ခနဲမေးလိုက်၍ စိုစိုပါးပြင်ပေါ် ပန်းရောင်စိုလက်သွားသည်။ ။

"အို ရှင်တို့ မေးလို့ "

"ခစ် ခစ်"

သီရိတို့ သုံးယောက် တခစ်ခစ်ရယ်ပြန်သည်။ ။ ထိုရယ်သံက စိုစိုရင်ကို ခံရခက်စေသည်။ ။ စိုစို စိတ်ဆိုးသယောင် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"တော်ပြီ ရှင်တို့နဲ့ ဒီနေ့တွေ့ရတာ မမိုက်ဘူး၊ သွားမယ်"

"ဟာ စိုစို စိတ်မကောက်ကြေးလေ"

စိုစို စိတ်ဆိုးလွယ်မှန်းသိတော့ သီရိတို့ အရယ်ရပ်၍ ဝိုင်းဆွဲကြသည်။ ။

"မသွားပါနဲ့ စိုစိုရယ်"

"သီရိတို့ က တစ်ပတ်မှ တစ်ခါ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံရတာ ပါဟယ်"

"ပြန်ထိုင်စမ်းပါ"

ဇင်ထွေးတို့ စိုစိုကို အတင်းဆွဲထိုင်စေသည် ။ စိုစို
နှုတ်ခမ်းစူးလိုက်ပြီး

"ထိုင်စေချင်ရင် မနောက်နဲ့ "

"မနောက်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်"

"ထိုင်စမ်းပါ"

သူငယ်ချင်းတွေ အနူးအညွတ်ပြောမှ စိုစို ထိုင်ချသည် ။ စိုစိုကလည်
မသွားချင်သေးပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါသာဆုံရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကား
တွေအများကြီး ပြောချင်သေးသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေ စနောက်တာလ
ည်း မခံချင်၊ သူငယ်ချင်းတွေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောတော့ ခပ်မူမူလေး
ထိုင်ချလိုက်သည် ။

"ပျော်စရာဖြစ်အောင် နောက်တာပါ၊ စိုစိုက အတည်ထင်နေတာကိုး
"

"အတည်ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ စိုစိုက"

"နားလည်ပါတယ်စိုစိုရယ်၊ စိုစိုတို့ က ဆိုရှယ်ကျကျ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
နေလာတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ ခုလို အမှတ်မထင်ဖြစ်တာတွေ
ဘယ်ကြုံဖူးမလဲ"

ဟုတ်တယ်၊ သီရိတို့ ဆို ခဏခဏ ကြုံနေကျ၊ ရိုးနေပါပြီ"

စိုစို နှုတ်ခမ်းစူးထားဆဲ။ စူးထားသည့် စိုစိုနှုတ်ခမ်းက တကယ်ကိုချစ်

စရာကောင်းသည်။ စိုစိုနုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သိရိတို့ ငေးကြည့်မိသည်။
။ စိုစိုက တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ မိဘကလည်း ချမ်းသာ၊ ဘုရင်မ တစ်ပါးလို မင်းမူနေလာခဲ့တာဆိုတော့။

"ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ ကားယူမလာတာလဲ"

"မမောင်းချင်လို့ မာမိနဲ့ လမ်းကြိုကပ်လိုက်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်ချင်တာနဲ့ ဈေးလမ်းထိပ်မှာ ဆင်းပြီး ရှင်တို့ ဆီ လျှောက်လာခဲ့လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ"

"ကဲပါ စိုစိုရယ်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့ပြီပဲ မေ့ပစ်လိုက်"

"မေ့ထားပါတယ်နော်၊ ရှင်တို့ ကမေးလို့"

"အေးပါ မမေးတော့ပါဘူး"

"ကဲ ရှင့်အကြိုက် ကြာဆံကြော်မှာ ထားတာ ရောက် လာပြီ"

"စားပါတော့ ရွှေမင်းသမီးရယ်"

စားပွဲထိုးလေးချပေးသည့် ကြာဇံကြော်ပန်းကန်ကို ဇင်ထွေးက စိုစိုရှေ့တည့်တည့် ချပေးသည်။ ကြာဇံကြော်နံ့လေး သင်းပျံ့လာသဖြင့် စိုစိုစိတ်ကြည်လင်လာသည်။ ကြာဆံကြော်က စိုစိုအကြိုက်ဆုံးမို့ စိုစိုမျက်ဝန်းက အငွေ့ပြန်ထနေသည့် အကြော်ပန်းကန်ဆီ ရောက်သွားသည်။

"စားလေ စိုစို"

သူငယ်ချင်းတွေ ထပ်ပြော၍ စိုစို ဗိုက်ကပိုပြီးဆာလောင်လာသလိုရှိသည်။ ကြာဆံကြော်ကို တူနဲ့ ညှပ်၍ စိုစို ခံတွင်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း အသီးသီး စားသောက်ကြသောကြောင့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ခေတ္တ မေ့သွားကြသည်။

"ဒါနဲ့ စိုစို"

ဇင်ထွေး ဖျတ်ခနဲပြောလိုက်၍ စိုစို ကြာဆံကြော်ကို အားပါးတရ ဝါးရင်း

"ပြော"

"စိုစို တွန်းပစ်လိုက်တော့ သူ တော်တော်နာသွားလား"

"ဟင်"

စိုစိုမျက်ဝန်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ စုတ်သပ်နေသည့် သူ့အသံကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

စိုစို ကြာဆံကြော် ဆက်ဝါးချင်စိတ် မရှိတော့။

"အဲဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ"

စိုစို မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ရှောင်လွှဲကာ ပြောလိုက်မိသည်။

"သူ အတော်နာသွားတယ်ဆိုရင် စိတ်မကောင်းစရာပဲ"

သီရိ မှတ်ချက်ပေးလိုက်သဖြင့် စိုစိုရင်မှာ နာသွားသည်။

"စိုစိုပြောသလို သူက ဆင်းဆင်းရဲရဲ လူမွဲလေးဆိုတော့"

"တော်ပြီဟာ "

ကြာဆံကြော်ပန်းကန်ကို စိုစို တွန်းရွှေ့လိုက်မိသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မကောင်းဘူးလား"

"နောက်တစ်ပွဲမှာ ပေးမယ်လေ"

"ဟင့်အင်း"

စိုစို ဦးခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ။

"စိုသွားတော့မယ်"

စိုစို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ။

"ဟဲ့ စိုစို နေဦးလေ"

"သီရိတို့ လည်း သွားမှာ ပါ"

"ခဏလေး"

သီရိတို့ စားသောက်ထားတာတွေ ငွေရှင်းပေးပြီး စိုစိုနောက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

သူ အတော်နာသွားရင်ကော။

အို နာပစေပေါ့။ စိုစိုနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။

သူဆင်းရဲတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ သူ့ဘာသူ ဆင်းရဲတာ။

မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် ထိုညက စိုစို အိပ်မပျော်နိုင်တော့။ တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်၍ နာကျင်နေတဲ့ သူ့ဟန်က။

အိုး သူ ညှုနေတာနေမှာ ။

စိုစို စိတ်ကိုတင်းလိုက်မိသည်။ ။

*

အခန်း(၃)

"ကောင်းတိ"

"ကောင်းတိ"

ခြံရှေ့မှ 'တိ'ကိုခေါ်သံတွေ ညံစီစီထွက်လာသည်။ 'တိ' အသံမထွက်
အခန်းထောင့်မှာ စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ ။

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ကန်စွန်းရွက်စည်းနေသည့် ကောင်းတိမိခင်
ဒေါ်မြ ခြံရှေ့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အဒေါ် ကောင်းတိရော"

သားသူငယ်ချင်းတွေကိုမြင်တော့ ဒေါ်မြ ကန်စွန်းရွက်စည်းခြင်း ရပ်
တန့်လိုက်ပြီ။

"မောင်ဩတို့ ပါလား"

"ဟုတ်တယ် အဒေါ်"

"ကောင်းတိရော"

"ရှိပါတယ်အေ"

"ဘယ်မှာ လဲ အဒေါ်"

"အခန်းအောင်းနေတယ်ကွယ်၊ မောင်ဩတို့ ကြည့်ပြီးပြောကြပါဦး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

မောင်ဩနဲ့ မိုးကြည် တအံ့တဩဖြစ်၍ မျက်ဝန်းကျယ်သွားသည် ။
ဒေါ်မြ မီးငွေထွက်နေသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီ။

"ဘ ယ်နေ ရ ၁မ, ၁ ဘာဖြစ်လာလဲမသိဘူး၊ တံတောင်ဆစ်
အဆစ်လွဲသွားတယ်လေ"

"ဟင် ကျွန်တော်တို့ လည်း မသိရပါလား"

"အဒေါ်ကို မပြောဘူးလေ၊ ဟိုနေ့က အလုပ်က ပြန်လာကတည်းက
အိပ်ရာထဲ ခွေနေတယ်၊ အဒေါ်က ဟင်းရွက်ဗန်းကူမပေးပါဆိုတော့ မနိုင်
ဘူးတဲ့ လေ၊ မနိုင်ရကောင်းလားဆိုပြီး အဒေါ်က ဆူပြီး အတင်းခိုင်းတ
ယ်၊ အဲဒီတော့မှ သူ့လက် ရောင်ကိုင်းနေတာ အဒေါ် သိရတော့တယ်"

မောင်ဩတို့ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားသည် ။ ဒီကောင် တစ်ခါမှ မြဲစိစိ မ
လုပ်ဖူးဘူး။ ဘာကိစ္စမဆို ဖွင့်ပြောလေ့ရှိတယ်။ ညတိုင်း လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ထိုင်၍ သူငယ်ချင်းတွေ စကားစုပြောနေကျ၊ ဒီကောင်ပေါ်မလာတာ
သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သိချင်တာနဲ့ ဝင်ခဲ့တာ။ ခုတော့။

"မေးလို့ မရတဲ့ အဆုံး လမ်းထိပ်က အရိုးကျိုးကုတဲ့ ဆရာ ဦးပန်ဆီ
အတင်းခေါ်သွားပြီးပြတော့ ဦးပန်က အဆစ်လွဲတာတဲ့ "

"အခုရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"ဆေးစည်းထားတာပေါ့ကွယ်၊ ဟွန်း ဈေးရောင်းမကောင်းတာ တစ်
ဖက်၊ သားက လက်နာနေလို့ အလုပ်မဆင်းနိုင်၊ အိမ်မှာ ကလည်း အဆ
င်မပြေ၊ တွေးလိုက်တိုင်း ရင်မောစရာပါလေ"

ဒေါ်မြ ဟင်းရွက်စည်းရန်ပြင်ဆင်ရင်း စိတ်ပျက်စွာ ရွတ်လိုက်သည်
။ မောင်ဩနဲ့ မိုးကြည် သက်ပြင်းချ၍

"အဒေါ်ရယ် မတော်တဆ ဖြစ် လာပြီပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် မောင်မိုးကြည်ရယ်၊ ဖြစ်တာဖြစ်ပြီး မအေကို ပြောပါလား၊ မြီးစိစိဖြစ်နေတာကို အဒေါ် ဘဝင်မကျတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကောင်းကောင်း ဆူပေးလိုက်တယ်၊ ဆူခံထိလို့ အခန်းအောင်းနေတာ အဲဒီနေ့ကတည်းက အပြင်မထွက်တာ၊ သူမို့လို့ အခန်းအောင်းနေနိုင်တာ"

ဒေါ်မြ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ဟင်းရွက်စည်းနေလိုက်သည်။ ဒေါ်မြက သားဖြစ်သူရဲ့ မြီးစိစိဖြစ်နေမှုကို ဘဝင်မကျရှိလှသည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

"သွားကြည့်ပါကွယ်"

မိုးကြည်တို့ နှစ်ယောက် ဒေါ်မြရှေ့မှ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့သည်။ ကောင်းတိတို့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက ခန်းခန့် နိုင်လှသည်။ အခင်းပျဉ်ချပ်က တချို့ဆွေး၊ တချို့ပေါက်နေပြီ။

မိုးကြည်တို့ ခြေလှမ်းက ကောင်းတိအိမ်ကို ကျင့်သားရနေပြီမို့ ကြမ်းပေါက်တွေကို ရှောင်၍ ကျော်၍ ကောင်းတိရဲ့ လူပျိုခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ကောင်းတိက အခန်းထောင့်မှာ ငြိမ်သက်လျက်၊ ဆေးပတ်တီး စည်းထားသည့် သူလက်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ရှုကြည့်နေမိသည်။

"မင်းကလည်း ကွာ"

"ငါတို့ ကို အသိပေးပါတော့လားကွာ"

အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း မောင်ဩတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြသည်။

"မင်းပေါ်မလာတာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတာ လာကြည့်"

တာ"

"အခု အဒေါ်ပြောမှ သိရတာကွ"

'တိ' သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ 'တိ' တို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။ ။ တစ်ယောက်ကိစ္စကို တစ်ယောက် အားကြိုးမာန်တက် ကူညီရိုင်းပင်း တတ်သည်။ ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသည်။ ။ ခုတော့ 'တိ' ဘက်က မပွင့်မလင်းသလို ဖြစ်ရသည်။ ။ အဲဒါကို သူငယ်ချင်းတွေ သိပ်ဘဝင်မကျ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါကွာ"

"မင်းပြောမှ ငါတို့ ကောင်တွေ သိရမှာ ပေါ့ကွ"

မောင်ဩတို့ 'တိ' ကို အတင်းအကျပ် အစ်အက်၍ မေးကြသည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ"

'တိ' ရှောင်လွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

မိုးကြည်မျက်ဝန်းက အမြင်မကြည်တော့။

"ဘာမှ မဖြစ်ရင် တံတောင်ဆစ်က ဘာဖြစ်လို့ လွဲရမှာလဲကွ"

"ဟုတ်တယ် ကောင်းတိ၊ တစ်ခုခုမဖြစ်ဘဲနဲ့ အဆစ်လွဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလဲ မင်းကိုကျော်မိုးတို့ အနိုင်ကျင့်လိုက်တာလား"

ကျော်မိုးတို့ နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ထားတာ သိနေတဲ့ မောင်ဩက စစ်ထုတ်မေးမြန်းသည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး ကွာ"

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ထိုအဖြစ်ကို 'တိ' မခံစားချင်တော့။ 'တိ' ကို တမင်တကာ တွန်းချသည့် သူမကို ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ 'တိ' နှုတ်ခမ်းလွှာ တင်းတင်းပိတ်သည်။

"ဘာလဲ ကျော်မိုးလက်ချက်မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး ကွာ"

"ဟ မင်းပြောမှ ပေါ့ကွ၊ မင်းမပြောလို့ မင်းအမေ စိတ်နောက်နေတာ မင်းအသိပဲကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီအဖြစ်ကို ငါ မခံစားချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မပြောချင်တာ"

"မပြောချင်လို့ ရမလားကွာ၊ မင်းကို သူများ အနိုင်ကျင့်တာဆိုရင် ငါ တို့ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲ"

'တိ' တံတောင်ဆစ် တစ်စစ်နာတဲ့ အရှိန်က 'တိ' ရင်ဘတ်အထိ ရောက်လာသည်။ မြဲစိမိဖြစ်နေသည့် 'တိ' ကို မောင်ဩတို့ စိတ်မသက်မသာ ကြည့်သည်။ ပတ်တီးဖွေးဖွေး စည်းနှောင် ထားသည့် 'တိ' လက်တံတောင်ဆစ်ကို ကြည့်၍

"အတော်နာသေးလားကွ"

"နာတာပေါ့ကွ၊ လက်တင်မကဘူး ရင်ဘတ်အထိနာတာကွ"

'တိ' အံ့ကြိတ်၍ ပြောသဖြင့် မိုးကြည်တို့ မျက်ဝန်းအစုံပြူးကျယ်သွားသည်။ 'တိ' စကားလုံးအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားမိတာကြောင့်

"ဘယ်လို ရင်ဘတ်အထိနာတာ"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတာပေါ့ကွ"

"ဟုတ်လား ကောင်းတိ"

မောင်ဩနဲ့ မိုးကြည် မျက်ဝန်းအရောင်လက်လက်နဲ့ စူးစမ်းလိုက်သည်။
"တိ" ဦးခေါင်းအသာဆတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်ကလဲ"

"မင်းတို့ အလုပ်ရုံကပဲလား"

မောင်ဩတို့ နှစ်ယောက် မေးခွန်းတွေ တရစပ် စွတ်မေးတော့၏။

"မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆို အပြင်က မိန်းကလေးပေါ့"

"ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွ"

မရ,ရအောင် အစ်ထုတ်ပြီးမေးနေသည့် မောင်ဩတို့ ကို 'တိ' အကျဉ်းချုပ်ပဲ ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

"ဘယ်ကလည်း မသိဘူး၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ငါ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ပြီး၊ ဈေးလမ်းက ဖြတ်ထွက်ခဲ့တာကွာ၊ အဲဒီမှာ တိုက်မိတာ၊ ငါကပဲ သူ့ကို ဇာတ်လမ်းစချင်လို့ ဝင်တိုက်သလို ဘာလိုလို စွပ်စွဲတာကွ"

"ဟာ မင်းရှင်းပြလိုက်ပေါ့ကွ"

"ရလိမ့်မယ်၊ အထည်ကြီးထဲကဟာတွေ၊ ငါ့ကို ရွံသလို ဘာသလိုနဲ့ မဲရွံ့ပြီးကြည့်သွားတာ၊ ငါ တော်တော်တင်းတယ်ကွာ၊ ငါ့ဘာငါ မွဲမွဲစုတ်စုတ် သူတို့ ဆီမှာ သွားတောင်းစားနေလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒါတော့ တမင်နိပ်တာ"

မောင်ဩ မကျေမချမ်း ရွတ်လိုက်သည်။ ။

"ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး"

"မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ"

မိုးကြည်မေးလိုက်၏။ 'တိ' တစ်ချက်ငြိမ်သက်သွားသည် ။ အတန်ကြာတော့ 'တိ' နှုတ်ခမ်းပါး တွန့်လိမ်သွားပြီး

"ငါ့လက်နာသလို အဲဒီမိန်းကလေးနာသွားအောင် တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ချင်တယ်ကွာ"

မောင်ဩတို့ မျက်ခုံးတွန့်ကြုတ်သွားပြီး

"မင်း တုံ့ပြန်ချင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ နောက်တစ်ခါဆုံမယ့် အခြေအနေ မင်း ဘယ်လိုဖန်တီးမလဲ"

"ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဘယ်မှာ နေပြီး ဘာလုပ်မှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကံကြမ္မာအလိုအရကွာ"

"ဟုတ်တယ်"

မောင်ဩနဲ့ မိုးကြည် လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ ။

"ကံကြမ္မာအလိုအရ မင်းနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေး ဆုံတဲ့ အခါ မင်းဘက်က လက်မနှေးစေနဲ့ ကွ"

"စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့လက်အနာက ငါ့ရင်ဘတ်ထဲရောက်သလို အဲဒီမိန်းကလေး တန်ပြန်နာစေရမယ်ကွာ၊ အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"

'တိ' မာန်ပြင်းပြင်းနှင့် လက်ဆန့်လိုက်သဖြင့် လက်ဒဏ်ရာက စစ်ခနဲ မျက်သွားတော့၏။

"မင်းကလည်း ကွာ အနာရှိတဲ့ လက်ကို သတိထားမှ ပေါ့ကွ"

"ကဲ မင်းအဖြစ်ကိုသိရပြီဆိုတော့ ငါတို့ လည်း စိတ်အေးရပြီ"

"အင်း"

"ဒါပေမဲ့ မင်းအမေ စိတ်မအေးနိုင်ဘူးကွ"

မောင်ဩပြောလိုက်၍ 'တိ' မျက်ဝန်း ညိုရောင်လွှမ်းသွားသည် ။ အမေက 'တိ'ကို အရမ်းချစ်သလို အရမ်းလည်း အားကိုးသည် ။ အမေ့စိတ်က ဆတ်သည် ။ မာသည် ။ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ရှိလှသည် ။ မေးရင်ငေါက်ခနဲဖြေမှ ကျေနပ်သည် ။

ထိုမိန်းကလေးကို ဒေါသဖြစ်နေမိသည့် 'တိ' စိတ်ရင်းကြောင့် အမေ့မေးခွန်းတွေကို 'တိ' မဖြေခဲ့။ အဲဒီမှာ အမေ ဒေါသထွက်ပြီး ဆူတော့၏။

"မင်း အခန်းအောင်းနေရင် မင်းအမေ ပိုပြီး စိတ်မအေးဖြစ်နေမယ်ကွ"

"ဟုတ်တယ် ကောင်းတိ၊ လာပါကွာ ငါတို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ မင်းအခန်းအောင်းနေတာကို မင်းအမေ မမြင်ချင်မှန်း သိရဲ့ သားနဲ့ ကွာ"

"လာကွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ရအောင်"

"ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး"

"ငါတိုက်မယ်ကွာ"

"လာကွာ"

မိုးကြည်ကလည်း အတင်းဆွဲ၏။ သူငယ်ချင်းတွေကို အားနာတာရ

ယ်၊ 'တိ' ကိုယ်တိုင်က အခန်းအောင်းနေရတာ မွန်းကျပ်တာရယ်၊ ဖွင့်ပြောလိုက်ရလို့ ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားတာရယ်ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါခဲ့သည်။ ။

"အဒေါ်"

"ဟေ"

မောင်ဩခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်မြ ဟင်းရွက်စည်းရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ။ အခန်းထဲကထွက်လာသည့် မောင်ဩတို့ နှင့်အတူ သားဖြစ်သူကိုမြင်တော့ စိတ်ပေါ့သွားသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမလို့ ကောင်းတိကို ခေါ်သွားမလို့ "

"ခေါ်သွားပါအေ၊ ဒါမှ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်မှာ ၊ သားနော် မြဲစိစိဖြစ်နေတာ အမေမကြိုက်ဘူး"

'တိ' ကို အမေ မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်၍ ပြောသည်။ ။ 'တိ' ဦးခေါင်းညိတ်၍

"သား မိုးကြည်တို့ နဲ့ လိုက်သွားမယ် အမေ"

"သွားပါလို့ ဆိုနေမှ ခွင့်တောင်းနေရသေးတယ် တကတဲ"

အမေ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာပြောလိုက်သဖြင့် 'တိ' ရင်မှာ လန်းဆန်းသွားသည်။ ။ ထို့နောက် 'တိ'တို့ ခြေလှမ်းတွေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွင့်လာခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွင့်မနေသည် က 'တိ' လက်နာကျင်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ။

မိန်းကလေးရယ် မင်းနဲ့ ငါ ကံကြမ္မာအလိုအရ ပြန်ဆုံတဲ့ အခါ။

ထိုအတွေးက 'တိ'ရင်ဘတ်ထဲ တိုးဝင်သွားသည်။ ။

*